

Arrest

nr. 150 288 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. S. BRULEIN, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 oktober 2013 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 augustus 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [C.]

voornaam : [G.]

[...]

nationaliteit: China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 138 196 van 10 februari 2015 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking nr. 11.131 van 10 maart 2015 niet-toelaatbaar verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij wijst er verder op dat de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschort totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn uitgesproken door de Raad in het kader van de nog hangende asielprocedure.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), van de richtlijn 2005/85/EG, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het algemeen beginsel om te worden gehoord en de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dit enig middel zal uiteengezet worden in vier takken.

a – M.b.t. het toepasselijke recht en de principes in het geding:

- Het geïmagineerde nationale recht:

Artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

« § 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen».

Artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit verwijst naar artikel 52/3 § 1e van de wet van 15 december 1980 dat voorziet dat:

« § 1er. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2».

- Het betreffende Europese recht:

- De « Procedure » richtlijn bepaalt in overeenstemming met artikel 7 en overweging 13 dat de asielzoeker gemachtigd is in de Lidstaat te blijven in afwachting van het onderzoek van zijn aanvraag:

« Artikel 7

Het recht om gedurende de behandeling van het asielverzoek in de lidstaat te blijven

1. Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

2. De lidstaten kunnen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een volgend asielverzoek overeenkomstig de artikelen 32 en 34 niet verder zal worden behandeld of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel [6] of anderszins, hetzij een derde land of internationale strafhoven of tribunalen.»

«(13) Teneinde ervoor te zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, correct als zodanig worden erkend, moet elke asielzoeker, behoudens bepaalde uitzonderingen, daadwerkelijk toegang hebben tot de procedures, in de gelegenheid worden gesteld met de bevoegde autoriteiten samen te werken en te communiceren om de voor zijn zaak relevante feiten uiteen te zetten, en over voldoende procedurele waarborgen beschikken om zijn rechten in alle fasen van de procedure te doen gelden. Voorts moet de procedure voor het onderzoeken van een asielaanvraag de asielzoeker normaliter ten minste het recht geven om te blijven

in afwachting van een beslissing van de beslissingsautoriteit, alsmede toegang tot de diensten van een tolk om de eigen zaak uiteen te zetten in geval van een onderhoud met de autoriteiten, de mogelijkheid om contact op te nemen met de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) of met andere organisaties die namens de UNHCR optreden, het recht op passende kennisgeving van een beslissing, motivering van die beslissing in feite en in rechte, de mogelijkheid om een rechtshulpverlener of andere raadsman te raadplegen, en het recht om op beslissende momenten in de procedure te worden ingelicht over zijn rechtspositie, in een taal die hij redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen »

- De « terugkeer » Richtlijn 2008/115/EG betreft enkel onderdanen van derde landen met een onregelmatig verblijf en verduidelijkt in zijn overweging n° 9:

«(9) Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus [2], mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden. »

- Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid vereist dat de administratie belast met het onderzoek naar het verzoek tot verblijfsmachtiging, en dit zeker wanneer gezondheids- en humanitaire redenen worden ingeroepen, overgaat tot een individueel, gepersonaliseerd en nauwkeurig onderzoek van de situatie van de asielzoeker. Dit onderzoek moet uitdrukkelijk blijken uit de bestreden beslissing en het medisch verslag waarop deze is gebaseerd. Indien dit niet het geval is, is de bestreden beslissing behept met een onwettigheid. In haar arrest Yoh-Ekale heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens de Belgisch Staat met name veroordeeld omwille van de reden dat de Belgische autoriteiten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 in geval van terugkeer naar Kameroen (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 10486/10 Arrest 20.12.2011).

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is tevens bekrachtigd in artikel 41 van het Europees Handvest, en het respect voor de rechten van verdediging behoort tot de Europese rechtsbeginselen « wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen » « (EHVJ, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, punten 36 en 37).

Hier dient aan toegevoegd dat het recht om gehoord te worden « dat dit recht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat enerzijds voortvloeit uit het, in artikel 41 van het Handvest neergelegde, recht op behoorlijk bestuur en, anderzijds, uit de in de artikelen 47 en 48 van het Handvest gewaarborgde rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces. Het recht om te worden gehoord moet in acht worden genomen in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon ongunstig kan beïnvloeden. Dit recht moet niet enkel door de instellingen van de Unie – krachtens artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest – worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. Bijgevolg moet het recht om te worden gehoord in acht worden genomen bij de behandeling door de bevoegde nationale autoriteit van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vastgestelde voorschriften. Volgens vaste rechtspraak waarborgt het recht om te worden gehoord aan eenieder het recht om schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen. Dit recht houdt voor de overheidsinstantie in dat zij de betrokkene in staat stelt om van die gegevens kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene. (Conclusies van Advocaat Generaal Yves BOT voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland (§ 81 envolgende)).

In haar arrest M.M. tegen Ierland kent het Hof van Justitie van de EU (EHVJ) aan verzoekers van de subsidiaire bescherming het recht toe om te worden gehoord. Zij benadrukt dat het recht om gehoord te worden voortvloeit uit het recht op behoorlijk bestuur, bekrachtigd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, hetwelk van « algemene toepassing » is (EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland punt 84).

b – Toepassing in casu van de bepalingen geïllustreerd in het middel:

De Belgische staat heeft een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker – betekend aan verzoeker om reden dat de CGVS een weigeringsbeslissing had genomen en om reden dat verzoeker « is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum » (stuk 1).

Verzoeker roept een vrees in voor schending van zijn fundamentele rechten dewelke een onderzoek veronderstelt voorafgaand aan dit type beslissing dat voor haar nadelig is : welnu, de twee cumulatieve wettelijke voorwaarden zijn in casu niet voldaan (geen illegaal verblijf) ; bovendien, indien verzoeker deze litigieuze maatregel niet betwist binnen de beroepstermijn, zal zijn beroep later niet meer ontvankelijk zijn en kan de administratie stellen dat ze er geen gevolg heeft aan gegeven ; tenslotte heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen niet automatisch na een beslissing tot weigering van asielkan volgen zonder onderzoek van de fundamentele rechten die in het geding zijn (RVV, n° 94.085 d.d. 20 december 2012).

(1) Wegens een gebrek aan rechtsgrond:

De bestreden beslissing, zijnde een « bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker » (Bijlage 13 QUINTIQUES) stelt als wettelijke basis artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Welnu, het wordt niet betwist dat verzoeker asielzoeker is op het Belgische grondgebied en dat hij er gemachtigd moet zijn om er te verblijven tijdens zijn asielprocedure.

Bijgevolg kan de beslissing tot verwijdering niet gebaseerd zijn op artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat verwijst naar artikel 52/3 § 1stevan voornoemde wet.

Inderdaad artikel 52/3 § 1ste van voornoemde wet vereist twee cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten vervuld zijn opdat de buitenlander kan beschouwd worden als « vallend binnen de gevallen bedoeld in artikel 7, alinea 1, 1° tot 11° »:

- Een weigering van erkenning door de CGVS;

- Een onregelmatig verblijf.

Welnu, terwijl verzoeker inderdaad een weigeringsbeslissing betekend kreeg van de CGVS, werd hij er echter nooit van verwittigd dat hij zich in een onregelmatig verblijf bevond, hetgeen ook niet mogelijk lijkt in de zin van de voornoemde teksten.

In dit kader is het bevel om het grondgebied te verlaten ook tussengekomen voor het verstrijken van de termijn om tegen de beslissing van de CGVS beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetwelk nochtans een beroep is dat van rechtswege een schorsend effect heeft.

Bijgevolg kan verzoeker zich niet bevinden in een « onregelmatig verblijf » in de zin van artikel 52/3 § 1er van vermeldde wet, terwijl zij een beroep heeft ingediend met een schorsend effect en zij zich in een lopende asielprocedure bevindt.

Bovendien is Uw Raad in materies van volle rechtsmacht de controle-instantie van de asielprocedure die hangende is.

Bijgevolg is één van de voorwaarden van artikel 52/3 § 1e van voormelde wet niet vervuld, want er is geen onregelmatig verblijf, en is de beslissing tot verwijdering onwettig bij gebrek aan rechtsgrond en schending van de wet.

De beslissing moet vernietigd worden.

(2) Wegens een gebrek in de motivering:

Zelfs in de onwaarschijnlijke situatie dat een dergelijke beslissing tot verwijdering zou kunnen genomen worden ten aanzien van verzoeker (quod non in casu – zie hoger (1)), viseert zij in haar motivering artikel 7 alinea 1e, 1° van de wet van 15 december 1980 die bepaald dat:

« Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; »

Artikel 2 van de wet van 15 december 1980 naar waar verwezen wordt voorziet dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is : 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Mijnheer [C.] is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven gedurende de tijd dat zijn asielprocedure loopt en nu hij een beroep geeft ingediend voor Uw Raad tegen de negatieve beslissing van de CGVS, beroep dat hangend eis, is hij nog steeds gerechtigd op het grondgebied te verblijven.

Hieruit blijkt dat de geveiseerde wettelijke basis, die van verzoeker vereist dat hij in orde zou zijn met zijn documenten om België binnen te komen (geldig visum), niet geschikt lijkt voor de situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Uw Raad heeft er reeds aan herinnerd dat « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » (« vrije vertaling : « het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van dewelke de overheid een situatie geveiseerd door deze bepaling vaststelt ») (RVV, n°14727, §3.1.2).

In casu komt de situatie die bedoeld wordt in de bepaling niet overeen met een situatie die lijkt op deze van verzoeker.

Anderzijds is verwerende partij ook niet gehouden een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, aangezien de voornoemde bepaling aangeeft dat het om een « mogelijkheid » gaat.

In casu is er geen enkele objectieve reden om dergelijke beslissing tot verwijdering tegen verzoeker te nemen nu hij zich op regelmatige wijze in een asielprocedure bevindt.

Tenslotte, de betwiste beslissing is gemotiveerd op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, dit betreft een bepaling die de « Terugkeer » Richtlijn omzet die uitsluitend « verblijvers uit derde landen in onregelmatig verblijf » viseert.

Overweging n°9 van deze « Terugkeer » richtlijn verwijst zelf naar de « Procedure » richtlijn om aan te geven dat :

« (9) Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus [2], mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.»

Bijgevolg lijkt het problematisch dat een verwijdersingsmaatregel gemotiveerd op een wetsartikel dat de « Terugkeer » richtlijn omzet kan genomen worden ten aanzien van verzoeker, wiens statuut van asielzoeker niet betwist wordt.

Verzoeker is, in de zin van voornoemde teksten, een « asielzoeker » en er kan ten aanzien van haar geen bevel om het Belgische grondgebied te verlaten betekend worden zonder het principe van niet-uitwijzing te miskennen waarop slechts uitzonderlijke en strikt omkaderde uitzonderingen bestaan.

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 voorziet trouwens precies dat deze kan toegepast worden onder voorbehoud van «Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ».

Tenslotte, zelfs indien men een beslissing zou aanvaarden zonder rechtsgrond, dient men vast te stellen dat de beslissing behept is met een gebrek in de motivering wegens het bevat geen enkel element omtrent de persoonlijke en individuele situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing is op geen enkele wijze gemotiveerd en kan tegen eender wie gebruikt worden, zelfs de aansprekingen zijn foutief gebruikt : « hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn ... ». De beslissing is niet gepersonaliseerd.

Hoewel de beslissing aangepast moet zijn aan de situatie van Mijnheer [C.] bevat ze geen enkel element betreffende hem, met uitzondering van zijn burgerlijke staat.

Dergelijke motivering beantwoordt niet aan de wettelijke en jurisprudentiële eisen.

De beslissing is behept met onwettigheid en moet vernietigd worden.

(3) Wegens een schending van het recht om gehoord te worden (Algemeen Europees rechtsbeginsel) en het algemeen beginsel om gehoord te worden :

Verwerende partij heeft een verwijdersingsbeslissing genomen, een voor Mijnheer [C.] nadelige beslissing, zonder dat hij ooit tijdens de duur van zijn asielprocedure geïnformeerd werd van deze mogelijkheid en zonder dat hij voorafgaand gehoord werd, het geen in strijd lijkt met de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald deze van Europees recht.

In haar recente arrest M.M. tegen Ierland herinnerde het EHVJ er, in navolging van de conclusies van de Advocaat generaal, aan dat het recht om gehoord te worden een algemeen Europees rechtsbeginsel is en erkende het Hof dat verzoekers tot subsidiaire bescherming het recht hebben om gehoord te worden. Zij benadrukt dat het hoorrecht voortvloeit uit het recht op een behoorlijk bestuur, vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de EU, hetgeen van « algemene toepassing » is (EHVJ, C-/11, M. M. tegen Ierland, punt 84).

Welnu, zoals hoger herhaald, in zoverre verwerende partij haar beslissing motiveert op basis van artikel 7, 1° van voornoemde wet, betreft het een bepaling die de hogervermelde « Terugkeer » richtlijn omzet.

De verwijderingsbeslissing werd aldus genomen in het kader van het Europese recht.

Zoals hoger herhaald is het beginsel van behoorlijk bestuur ook vastgelegd in artikel 41 van het Europees Handvest en het respecteren van de rechten van verdediging is een algemeen Europees

rechtsbeginsel « wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen » (EHVJ, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, punten 36 en 37).

In casu is de beslissing tot verwijdering genomen door verwerende partij bezwarend voor verzoeker want zij kan voor gevolg hebben dat hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, terwijl een asielpcedure hangende is en, in ieder geval, kan zij eveneens als gevolg hebben dat de administratie meent dat verzoeker hier geen gevolg aan gegeven heeft, terwijl zij eigenlijk in afwachting was van het einde van haar procedure.

Men kan slechts benadrukken dat verwerende partij, op geen enkel ogenblik in de procedure, verzoeker heeft gehoord of heeft opgeroepen om deze verwijdersbeslissing aan te halen.

Advocaat generaal, Yves BOT, preciseerde in de zaak M.M. voornoemd dat het hoor recht « een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt » en « moet in acht worden genomen in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon ongunstig kan beïnvloeden. Dit recht moet niet enkel door de instellingen van de Unie – krachtens artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest – worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. Bijgevolg moet het recht om te worden gehoord in acht worden genomen bij de behandeling door de bevoegde nationale autoriteit van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem vastgestelde voorschriften » (Voorvoemde conclusies, voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland).

Bijgevolg moet de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke mogelijkheid om gehoord te worden voorzien alvorens een dergelijke bezwarende beslissing te nemen, zelfs indien de toepasselijke reglementering dit niet uitdrukkelijk voorziet.

Bij gebrek hieraan is het algemeen beginsel in het middel geïndiceerd geschonden en de procedure die tot de betwiste beslissing heeft geleid is behept met een onwettigheid die niet kan geregulariseerd worden.

In casu werd verzoeker niet in gebrek gesteld om « schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen » noch om « kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene. » (Voorvoemde conclusies, voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland (§ 81 envolgende)).

De bestreden beslissing is genomen met een schending van de algemene rechtsbeginselen van de Unie geïndiceerd in het middel, en moet uit dezen hoofde vernietigd worden.

(4) Wegens een gebrek in de motivering hetwelk een gebrek aan voorafgaand passend onderzoek weergeeft (artikels 3 en 13 EVRM)

Bovendien werd de beslissing tot verwijdering van verzoeker genomen zonder gepast onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij statueerde.

Inderdaad zoals hoger aangehaald « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » (« vrije vertaling : « het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van dewelke de overheid een situatie geïndiceerd door deze bepaling vaststelt ») (RVV, n°14727, §3.1.2).

Toch heeft Uw Raad tegelijkertijd er aan herinnerd dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Eerzijds werd de bestreden beslissing door de administratie genomen omwille van de negatieve beslissing van de CGVS van 11.8.14.

Bijgevolg heeft de administratie een bevel genomen om het grondgebied te verlaten op basis van een beslissing tot weigering van bescherming terwijl naar Belgisch recht een termijn van één maand open staat om de wettigheid van deze beslissing te betwisten voor Uw Raad, met een van rechtswege schorsend beroep.

Er bestaat hier een werkelijk probleem op het vlak van de wettigheid van deze beslissing genomen ten aanzien van een asielzoeker tijdens de duur van zijn procedure in een lidstaat van de EU.

Deze verwijderingsbeslissing heeft dus geen enkel voorwerp noch wettige rechtvaardiging en moet alleen al om deze reden vernietigd worden.

Anderzijds, verzoeker heeft een beroep ingediend voor Uw Raad ten einde de weigeringsbeslissing van de CGVS te betwisten.

Dit beroep is actueel hangende (stuk 3).

Verwerende partij kende dus het statuut van asielzoeker van verzoeker en de ingeroepen risico's genomen uit artikel 3 EVRM.

Door te beslissen tegen verzoeker een verwijderingsbeslissing te nemen heeft verwerende partij geen gepast onderzoek gedaan naar zijn persoonlijke, familiale situatie en de grote risico's op vervolging in geval van terugkeer naar het eerste land van asiel, India.

Op dit vlak vereist het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de administratie, die een verwijderingsbeslissing neemt, met de teweeg gebracht reële consequenties, wat des te meer geldt wanneer humanitaire redenen worden ingeroepen, overgaat tot een individueel gepersonaliseerd en uiterst nauwkeurig onderzoek van de situatie van verzoeker aangepast aan alle pertinente elementen waar van zij kennis heeft.

In haar arrest Yoh-Ekale heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Belgische staat veroordeeld met name omwille van de reden dat de Belgische autoriteiten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 in geval van terugkeer naar Kameroen (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 10486/10 Arrest 20.12.2011).

Op een wijze die nog meer aanleunt bij huidige zaak, heeft het EHRM zich gekant tegen de Belgische asielinstanties die de risico's genomen uit artikel 3 EVRM niet hadden onderzocht in geval van terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers (EHRM, Singh t. België– 33210/11 Arrest 2.10.2012).

Tenslotte, huidig verzoekschrift opent ene procedure voor verzoeker die geen van rechtswege schorsende werking heeft en dit plaatst verzoeker in een abnormale situatie en, in ieder geval, in een situatie in strijd met het EVRM (artikel 13 EVRM), in strijd met het Europese recht (artikel 47 Europees Handvest en artikel 39 van de Procedure richtlijn) en in strijd met de rechtspraak van de Europese Hoven (zie met name EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland).

Om al deze redenen roept verzoeker een schending in van artikel 13 EVRM gecombineerd met artikel 3 EVRM.

De verwijderingsbeslissing is dus behept met een onwettigheid en moet vernietigd worden.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker op 11 augustus 2014 door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Gelet op deze motieven kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat geen enkel element omtrent zijn persoonlijke en individuele situatie is opgenomen. Zelfs indien een beslissing verder is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich alleen ook nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

3.2.2.3. Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag had afgewezen en dat hij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet hij uiteen dat hij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte. Verzoeker heeft inderdaad een opschortende procedure ingediend bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 11 augustus 2014. Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat hij over een legaal verblijf beschikte. Dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet).

Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft. Aldus blijkt evenmin dat er nog

sprake was van een legaal verblijf dat verhinderde dat verweerder toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoeker heeft ingediend werd hem een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Waar verzoeker nog aangeeft dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel voorziet in een mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gaat hij er verder aan voorbij dat deze bepaling wel degelijk voorziet dat verweerder verplicht is (“moet”) een vreemdeling die zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – met name de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten – bevel te geven om het grondgebied te verlaten en dat hiervan enkel kan worden afgeweken indien dit strijdig zou zijn met hogere rechtsnormen (“*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”). Zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel toont verzoeker evenwel niet aan zich te kunnen beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

De Raad van State oordeelde ook reeds dat in de thans voorliggende situatie geen enkele wetsbepaling zich verzet tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 10 maart 2015, nrs. 11.124 (c), 11.125 (c) en 11.126 (c))

Een voorafgaandelijke overweging bij een richtlijn betreft verder geen wettelijke bepaling die op zichzelf kan worden ingeroepen. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG, die zijn omgezet in nationale wetgeving, kan evenmin volstaan opdat het onwettig karakter van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld. Het artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG dat verzoeker citeert, bepaalt ook enkel dat asielzoekers in de lidstaat mogen blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen.

Verder kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep in volle rechtsmacht van verzoeker bij arrest nr. 138 196 van 10 februari 2015 heeft verworpen en dat hem opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd door de Raad van State bij beschikking nr. 11.131 van 10 maart 2015 niet-toelaatbaar verklaard. Hierop gewezen ter terechtzitting toont verzoeker niet aan dat hij nog een belang heeft bij zijn betoog dat erop neerkomt dat hem nog geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven voordat zijn asielpprocedure definitief was afgesloten.

3.2.2.4. Een schending van de artikelen 7 of 52/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat verweerder niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze handelde, zodat enige manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht evenmin blijkt. Evenmin toont verzoeker aan dat hij zich nog dienstig kan beroepen op enige bepaling vervat in de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad wijst erop dat – waar verzoeker verwijst naar de risico's inzake artikel 3 van het EVRM die hij als asielzoeker naar voren heeft gebracht – artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat zowel door de commissaris-generaal als door de Raad reeds getoetst werd of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is. Er blijkt niet dat verzoeker thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Immers verwijst hij opnieuw naar de problemen die Tibetanen ondervinden doch uit lezing van de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad blijkt dat deze elementen reeds beoordeeld werden. In zoverre verzoeker meent dat diende te worden gemotiveerd omtrent de verzoekenbaarheid van het bevel met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad dat laatstgenoemde verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

3.2.4. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.2.5. Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Er wordt evenwel op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

3.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er blijkt niet dat hij met enig dienstig gegeven ten onrechte geen rekening hield, of naliet hiernaar een gepast onderzoek te voeren. Er blijkt in dit verband niet dat verweerder zich, wanneer hij overeenkomstig artikel 52/3 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel verplicht is tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vermag te steunen op de kort daarvoor genomen beslissing van de commissaris-generaal waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, zonder de beoordeling van de commissaris-generaal inzake het reëel risico beschermd door artikel 3 van het EVRM over te doen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.8. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin een schending van het voorzichtigheidsbeginsel, of enig ander niet nader geduïd beginsel van behoorlijk bestuur, worden weerhouden.

3.2.9. Verzoeker betoogt nog dat artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest en artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG worden miskend, nu huidig beroep geen van rechtswege schorsende werking heeft.

Hiermee toont verzoeker evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwendings van macht. Verzoekers kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. De aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verweerder niet overging tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en verzoeker de facto de kans kreeg om zijn middel aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van het middel is ook gebleken dat verzoeker geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Verzoekers standpunt dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat voormelde bepalingen zijn geschonden mist dan ook feitelijke grondslag.

Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van dit verdragsartikel inhoudt.

3.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS